



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

# **Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...**

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In qua tractatur de Sacramentis in Genere, & duobus primis in specie

**Bosco, Jean a**

**Lovanii, 1665**

Sectio Tertia. De Suscipientibus Confirmationem.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73340)

debebit. Et eodem Tit. c. 4. ibi: Nisi forte Capitulum in spiritualibus, & temporalibus negligenter, aut perperam administraret.

Cal à jure  
conceditur  
tota jurisdic-  
tio Epif-  
copalis.

Cur autem Capitulo Sede vacante Episcopali potius concedatur à jure tota jurisdic-  
tio Episcopalis, & non Collegio Cardinalium Sede Pontificali vacante tota  
jurisdic-  
tio Papalis, forte ideo, ut colligi potest ex præallegata Clementina. ne prætextu  
juris regendi Ecclesiam differrent diutius electionem Papæ, ex quo facile plura mala  
possent oriri. Deinde, sicut dixi, jurisdic-  
tio Pontificia est immediatè juris divini, Episcopalis autem juris humani; hanc itaque  
Papa potuit communicare Capitulo, non illam Coetui Cardinalium.

Interim existimo (salvo meliori) posse Pontificem suam facultatem, quam habet committendi Sacerdoti administrationem hujus Sacramenti, posse, inquam delegare Coetui Cardinalium cum potestate subdelegandi. Quæ delegatio, cum sit gratia, non expirat morte concedentis, ut mox ostendimus; adeoque eà uti poterit Coetus Cardinalium Sede vacante, non ut iudex Ordinarius, sed delegatus ad particularem causam.

Hactenus de Ministro tam Ordinario quàm extraordinario. Sed quæ utilitas in ministro, si non adfit qui possit & velit Sacramentum legitime suscipere? Nulla pro-  
sùs. Ea propter de suscipientibus instituo sequentem sectionem.

## SECTIO TERTIA.

### De Suscipientibus Confirmationem.

I.  
Quædam  
supponuntur  
ex alibi  
dictis.

**S**uppono Primò ex disp. 1. sect. 8. conclus. 2. Ad validè suscipiendam Confirmationem requiritur in adulto aliquis consensus.

Suppono Secundo ex eadem disp. & sect. conclus. 3. Ad licitam acceptionem Confirmationis requiritur dispositio ad effectum gratiæ.

Atque hæc quidem omnibus Sacramentis sunt communia, ut locis jam citatis exposuimus. Cæterùm more Majorum sic comparatum est, ut à communibus ad singularia, ab universalibus ad particularia descendamus. Si ergo à me quaeritur quænam in particulari sint necessaria ad validè & licitè suscipiendum hoc Sacramentum. Respondeo citiùs & dico 1.

### CONCLUSIO I.

Omnis, & solus baptizatus non confirmatus validè suscipit Sacramentum Confirmationis.

**E**st communis. Probatum prima pars; quia omnis baptizatus, parvulus sit vel adultus, sanæ mentis vel amens, bene valens vel infirmus, imò statim moriturus, omnes, inquam, illi sunt capaces gratiæ habitualis & characteris, ut patet, item specialis gratiæ Sacramentalis seu auxiliij actualis, quod hoc Sacramentum confert

2.  
Omnes baptizati non confirmati validè suscipiunt Confirmationem.

Quia omnes sunt capaces gratiæ

ad fidem constanter profitendam,

Quamvis enim infantes tempore infantiæ, & amentes tempore amentia non sint proximè capaces auxiliij actualis; sicut nec professionis fidei; sunt tamen remotè, puta, ex vi status viatoris; & ideo velut in actu primo, seu quantum ad jus possunt obtinere illud auxilium ex virtute Sacramenti; quin in actu secundo habebunt tempore opportuno, si videlicet infantes ad adultam veniant ætatem, & amentes ad sanitatem redeant mentem, & moriturus supervivant, sequè offerat occasio profitendi. Quod si nihil horum actu eveniat, id est per accidens ad potentiam & capacitatem effectus Sacramenti.

Sicut etiam per Baptismum confertur quantum est ex vi Sacramenti auxilium speciale ad præcepta Christianæ Religionis servanda; & sæpe tamen fit ut parvulus baptizatus numquam actu habeat illud auxilium, si videlicet numquam perveniat ad usum rationis, quò possit tali auxilio voluntariè coöperari.

Cùm ergo homines baptizati cujuscumque conditionis fuerint, quantumvis etiam à dæmone possessi vel oblessi, quos Energumenos vocamus, sint capaces omnium effectuum Confirmationis; quidni etiam ipsius Sacramenti nisi constet de contraria voluntate Christi.

Quod addo; quia mulier est capax omnium effectuum Ordinationis, & tamen incapax ipsius Sacramenti: homo bene valens est capax omnium effectuum Extreme

Unctionis,

Sect. 3. De Suscipiend. Confirmat. Concl. 1. 487

unctionis, & tamen incapax ipsius Sacramenti, defectu voluntatis influentis, quæ sola est ratio à priori determinata materię ac formæ omnium Sacramentorum, similiter determinati ministri, ac suscipientis.

Equidem Christum ab hoc Sacramento exclusisse vel infantem, vel perpetuò amentem, vel moriturum, vel Energumenum nullâ ratione vel auctoritate ne leviter probatur. Quin imò oppositum haud obscure colligitur ex Scriptura Act. 8. & 19, in quibus locis legitur Apostolos omnibus baptizatis nemine excepto manus imposuisse, ut reciperent Spiritum sanctum exemplo utique ipsius Spiritus sancti, qui Act. 2. in die Pentecostes visibiliter descendit, sedisque non tantum supra Apostolos, sed singulos eorum, qui pariter in eodem loco erant congregati, Apostolos, atque discipulos, viros atque mulieres, adultos & parvulos.

Quomodo enim Spiritus sanctus non repletet omnis sexus, statûs & ætatis homines, cum pro omnibus Christus mortuus sit, & omnibus Spiritum sanctum promiserit? An non omnibus dictum est à Christo Matth. 10. v. 37. & 33. Qui confitebitur me coram hominibus, confitebor & ego eum coram Patre meo, qui in cælis est: qui autem negaverit me coram hominibus, negabo & ego eum coram Patre meo, qui in cælis est? Cur igitur non omnes, qui in Christo debent regenerari, & possunt, in Christo quoque poterunt confortari, & accipere perfectionem & complementum regenerationis, per quod constantem, verbo aut factò fidem Christi, quam in Baptismo professi sunt coram hominibus confiteantur?

Præclarè admodum ad propositum nostrum scripsit Urbanus Papa I. in Epistola decretali c. 7. & ponitur de Consec. dist. 5. c. 1. Omnes fideles per manus impositionem Episcoporum Spiritum sanctum post Baptismum accipere debent ut plene Christiani inveniantur; quia cum Spiritus sanctus infunditur, cor fidele ad prudentiam & constantiam dilatatur. Ubi nullum sexum, statum, vel ætatem excludit.

Sanè quis ambigat inter baptizatos tempore Apostolorum fuisse parvulos? Et tamen omnibus indiscriminatim imponebant manus, ut acciperent Spiritum sanctum. Nec dubitari potest postea per multos annos infantibus simul cum Baptismo administratum fuisse Sacramentum Confirmationis.

Testis est Tertullianus lib. de Baptismo c. 7. & 8. Testis Innoc. I. in Epistola ad

D. centium c. 3. ubi sic ait: De consignandis infantibus, manifestum est non ab alio, quam ab Episcopo fieri licere.

Subscribit Auctor lib. unici de Ecclesiasticis dogmatibus (apud D. Aug. 10. 3.) c. 52. Si verò parvuli sunt, vel hebetes, qui doctrinam non capiunt, respondeant pro illis, qui eos offerunt iuxta nomen (aliàs morem) baptizandi; & sic manus impositione & Chrysmate communiti, Eucharistia mysterijs admittantur.

Et ipse D. Aug. tract. 6. in 1. canonicam Joannis dicens: Quando imposuimus manus istis infantibus, attendit unusquisque vestrum utrum linguis loquerentur?

Non gravabor hinc adungere, quòd lego in antiquo Ordine Romano tit. de Sabbatho sancto in die ibi: Pontifex ergo egreditur à fonte (in quo infantes fuerant baptizati) in sacrarium habens ibi compositam sedem, vel in Ecclesia ubi voluerit, & sedeat in ea, & cum vestri fuerint infantes (recens baptizati) confirmet eos.

Et paulò post: Pontifex verò veniens ad infantes tenente Archidiacono Chrysmata involutis scapulis & brachijs ex panno & lineo, elevat & imposita manu super capita omnium, de orationem super eos cum invocatione septiformis gratiæ Spiritus Sancti.

Sequitur Oratio: Omnipotens &c. Oratione Expletâ interrogantibus Diaconibus nomina singulorum, Pontifex tincto pollice in chrysmate, faciat crucem in frontibus singulorum, ita dicendo: Confirmo in nomine Patris &c.

Et quidni daretur infantibus hoc Sacramentum, per quod in illis augetur gratia sanctificans; ex consequenti accepturi majorem gloriam, si in ea ætate ex hac vita decesserint?

Ceterum cum non sit Sacramentum necessitatis, ut infra videbimus, si consuetudo in aliqua diœcesi obtineat, ut hujusmodi non confirmentur, exculabitur Episcopus nolens eos confirmare, & per consequens parentes, tutores ac curatores, si eos non desistant ad confirmandum.

Equidem de facto cessantibus perfectionibus, usus videtur præscripsisse, ut pueris ante septennium communiter non administraretur Confirmatio.

Ita decernitur in Catechismo Romano parte 2. cap. 3. q. 14. ibi: Illud etiam observandum est omnibus quidem post Baptismum Confirmationis Sacramentum posse administrari, sed minus tamen expedire hoc fieri antequam pueri rationis usum habuerint. Quare si duodecimus annus expectandus non videatur (juxta Concil. Aurelianense c. 3. & ponitur de Consecratione dist. 5 c. 6. ibi: Ut ieiunii ad Confirmationem veniant perfecta ætatis, quæ est annus

Baptismo datur Parvulis Confirmatio, Tertullianus, Inno. I. D. Aug.

Uti legitur in antiquo Ordine Romano,

62

Usus tamen obtinuit ut non administraretur ante septennium,

Uti decernitur in Catechismo Romano,

4. Neque reperitur Christum aliquem ab hoc Sacramento exclusisse

Imò Apostoli omnes baptizatis manus imponebant.

Matth. 10.

Et Urbanus Papa I. in Epist. decretali c. 7.

Nullum sexum, statum vel ætatem excludit;

5.

Imò per multos annos cum

annus 12. secundum Glossam ibi verbo Perfecta ) usque ad septimum certe hoc Sacramentum differre maxime convenit.

Rationem subiungit: Neque enim Confirmatio ad salutis necessitatem instituta est, sed ut eius virtute optime instructi & parati inveniremur, cum nobis pro Christi fide pugnandum esset: ad quod sane pugnae genus pueros, qui adhuc usu rationis carent, nemo aptos iudicavit.

Ubi cum dicat, Maxime convenit, satis excluditur stricta obligatio. Convenit autem, tum ut pueri cum majori reverentia & utilitate illud Sacramentum suscipiant, tum etiam ut recordentur se confirmatos, atque sic melius evitetur periculum iterationis; & quia tunc incipit tempus luctus & agonis, in quo armis militiae Christianae indui debemus, & fidem per nos ipsos profiteri.

Idque convenit.

7. Mediolan. 5.

Dixi signanter, Communiter, sic enim statuit Concilium Mediolanense V. parte 2. tit. de Confir. Si Episcopus ob aliquam causam iustam, atque adeo necessariam parvulo & infanti, qui non modo eam aetatem (septennij) expleat, sed ne attingat quidem, ministrandum aliquando censuerit, ne sit vetitum. Puta si malitia suppleat aetatem, vel consuetudo sit in contrarium, aut certe mors imminet, & est commoda occasio ministrandi.

Iusta existente causa possit ante fieri

Et quamvis Concilium Mediolanense 1. parte 2. tit. de Confir. strictè videatur prohibere, ne minori septennio hoc Sacramentum praebeatur; cum sit Concilium dumtaxat Provinciale, non apparet in tanto rigore quod hoc punctum receptum, ut satis constat ex verbis Catechismi supra relatis, & expensis.

Non obstante constitutione Concilij Mediolanensis 1.

Quibus adijunge illa, quae habentur in Pontificali Romano Titulo de confirmandis: Infantes per Paternos ante Pontificem confirmare volentem teneantur in brachijs dextris, Adulti vero seu alij maiores ponant pedem suum super pedem dextrum patris sui; & sine scrupulo affirma, in locis remotioribus, ad quae raro veniunt Episcopi, praestare usum rationis praevinire, quam postea defectu occasionis debere diu differre. & aliquando omnino omittere, ut inquit Suarez hic dis. 35. scilicet 2. Regius ad art. 8. & alij. Quae autem infantium, eadem est ratio perpetuo amentium.

Pontific. Rom.

Imò quandoque praestat rationis usum praevinire.

8.

Perpetuo amentem confirmari non ordinari licet potest. Pontini.

Contra, si perpetuo amenti potest conferri Sacramentum Confirmationis; quidni etiam Sacramentum Ordinis? Respondet Pontius supra n. 11. quia in Sacramento Ordinis deputatur homo ad ministerium Ecclesiasticum, quod amentem praestare non potest.

Sed numquid per Confirmationem de-

putatur ad militiam christianam, cuius aequè incapax est, atque ministerij Ecclesiastici? Si ergo dixerit & infantes, & perpetuo amentes valde suscipere Ordines; Vellem audire, qui efficaciter improbare; sunt etenim capaces gratiae sanctificanti, auxiliatorum actualium, nec non ministeriorum Ecclesiasticorum pro tempore opportuno; infantes quidem cum pervenerint ad adultam aetatem; amentes vero, si naturaliter, aut certe miraculo redeant ad mentem.

Quòd si loquamur de licito, quemadmodum omni tempore prohibita fuit, saltem jure consuetudinario, Ordinatio infantis, imò & collatio primae tonsurae ante annos discretionis, ita magis Ordinatio perpetui amentis. Ex dictis autem manifestum est aliquando licuisse Confirmationem ante septennium, neque hodie ita prohiberi, quin aliquando adhuc liceat. Cur ergo non possit, imò debeat ministrari perpetuo amenti? Non video quid obstat, nisi in aliquibus locis contraria consuetudo.

Interrogas: ecquid magis confirmantur, quam ordinantur? Respondeo; quia Sacramentum Confirmationis est commune omni sexui, & omni statui hominum convenit, nullam secum adferens specialem obligationem; neque enim confirmatus abnegans fidem coram hominibus, alia specie peccati peccat, quam si non esset confirmatus; Sacramentum autem Ordinationis nec omni sexui, nec omni statui hominum convenit; ergo nec debuit ministrari omni aetati, praesertim Sacramentum Ordinis sacri propter gravissimam obligationem continentiae ex voto, aut saltem praecipuo Ecclesiastico ipsi annexam: & quia inconveniens est Ecclesiam eligere in ministros, qui vel modò defectu minoris aetatis, vel numquam ob perpetuam amentiam poterunt ministrare, cum tamen saepius eorum ministerium possit esse necessarium.

Adde non tantum usum rationis, sed certam aetatem, pluresque alias conditiones ab Ecclesia exigi ad licitam susceptionem & ministracionem Sacramentum Ordinationis, cum tamen passim omnes, postquam pervenerint ad adultam aetatem, hoc est, post septennium admittat ad Sacramentum Confirmationis.

Quid dicam de infirmis & enervamentis? De istis sic statuit Concilium Parisiense 3. lib. 5. c. 33. ut refert Pontius supra n. 9. (fides sit penes ipsum) Sicut duobus temporibus Paschae & Pentecostes ministratur Baptismus; ita etiam Spiritus sanctus per manuum impositionem fidelibus datur, exceptis infirmis & morte periclitantibus, quibus sicut Baptismus gratis datur.

**Sect. 3. De Suscipient. Confirmat. Concl. 1. 489**

gratia data, ita incontinenter donum Spiritus sancti est tradendum.

Quantumvis enim his non imminet periculum protestandi fidem coram persecutoribus & hostibus ejus; adeoque non imminet periculum mortis subeunde propter fidem, ad quem finem effectus hujus Sacramenti ordinatur: aramen recipiendo augmentum gratiæ percipiuntur, & cum ea perfectione resurgunt.

Recipiunt que augmentum gratiæ.

Teste Clemente Romano.

Hinc Clemens Romanus Epistolâ 4. Omnibus, inquit, festinandum est sine mora renasci Deo, & demum consignari ab Episcopo, ut est, septiformem gratiam Spiritus sancti percipere, quia incertus est uniuscujusque exitus. Quam autem regeneratus fuerit per aquam, & postmodum septiformi Spiritus gratia ab Episcopo confirmatus, quia aliter perfectus esse Christianus nequaquam poterit, nec sedem habere inter perfectos, si non necessitate, sed incuria aut voluntate remanserit (ut à beato Petro accepimus, & ceteri sancti Apostoli, precipiente Domino, docuerunt) & demum ex operibus bonis ostendat in se similitudinem eius, qui eum genuit. Patris Hæc Clemens. Quis autem ambigere potest, Christum, qui omnes voluit esse Christianos, etiam dedisse omnibus potestatem, ut essent perfecti Christiani, & sedem haberent inter perfectos?

11. Concilio Elibertino.

Sed audiamus Concilium Elibertinum c. 39. ubi agens de Gentilibus infirmis, solius meminit Confirmationis dicens: Gentiles si in infirmitate desideraverint sibi manus imponi, si fuerit eorum aliqua ex parte honesta vita, placuit eis manus imponi, & fieri Christianos.

Et verò c. 37. Energumenis in fine mortis dari sacram Synaxim præcipit his verbis: Eos qui à Spiritibus immundis vexantur si in fine mortis fuerint constituti, baptizari placet (subintellige, & confirmari; cum illo tempore simul soferent illa Sacramenta administrari) si verò fideles fuerint, dandum eis esse communionem.

Et Atruficano l. can. 14.

Similiter de Energumenis loquitur Concilium Atruficanum l. can. 14. Energumeni, inquit, iam baptizati, si de purgatione sua eurent, & se sollicitudine Clericorum tradant, monitisq; obtemperent, omnimodè communicent, Sacramenti huius virtute vel minuentis ab incursu demonum, quo infestantur, vel purgandi, quorum vita iam ostenditur purgator.

Plus dico: solet nunc Eu. haristia ministrari. Ene gumenis pro sola eorum devotione, secluso periculo irreverentia. Quis ergo jure mirabitur, si videat ipsis dari etiam Sacramentum Confirmationis? Profectò non paucos legimus in susceptione ejus à dæmo-

ne fuisse liberatos. Hæc satis de prima parte conclusionis.

Secunda pars, scilicet solum baptizatum esse capax hujus Sacramenti, æquæ certa est, & ab omnibus recepta, & ultra rationem, quam Confirmatio habet communem cum alijs Sacramentis, de qua alibi tractavimus, hanc specialem pro ea allego congruentiam, quòd sit quædam Baptismi perfectio. Unde sicut nemo potest corporaliter crescere, nisi fuerit corporaliter genitus, ita nec per Confirmationem spiritualiter crescere in perfectum Christianum, nisi prius fuerit in Christo spiritualiter genitus per Baptismum.

12. Solum baptizatum esse hujus Sacramenti capax, est certum.

Quia Confirmatio est quorundam Baptismi perfectio.

Dices; Actor. 10. Spiritus sanctus datus fuit Cornelio, & socijs ejus antequam baptizarentur; sic enim dicitur vers. 44. Adhuc loquente Petro verba hæc, cecidit Spiritus sanctus super omnes, qui audiebant verbum. Et vers. 47. Tunc respondit Petrus: Numquid aquam quis prohibere potest ut non baptizentur hi, qui Spiritum sanctum acceperunt, sicut & nos? Sequitur vers. 48. Et misit eos baptizari in nomine Domini Jesu Christi: utrique postquam accepissent Spiritum sanctum.

13. Actor. 10.

Respondeo ex Doctore Subtili 4. dist. 7. quest. 1. num. 3. Christus non alligavit potentiam suam Sacramentis, & ideo sicut ipse sive in terris, sive post ascensionem in celo existens potuit confirmare Apostolos, & quoscumque voluit sine tali materia, & tali forma; quæ nunc in Ecclesia essentialiter requiruntur ad Sacramentum Confirmationis; ita potuit per extraordinariam potestatem, quos voluit, sive in terris, sive in cælis post ascensionem existens confirmare ante realem susceptionem Baptismi, etiam imprimendo characterem, quo redderentur incapaces ulterioris Confirmationis.

8. dist.

Equidem non baptizati, per extraordinariam potestatem poterant confirmari.

An autem sic confirmaverit Cornelium, & socios ejus, quis consiliarius Dei fuit? Equidem non legimus in Scriptura Cornelium vel socios ejus post Baptismum amplius fuisse confirmatos. Sed quid tum? Proculdubio enim & alia multa fecerunt Apostoli, quæ non sunt scripta in libro hoc.

Et forte sic confirmati fuerunt Cornelius et socij.

Interim communis doctrina est, vel ante prædicationem Petri, vel saltem Petro sermonem protrahente, & Cornelium & socios ejus per contritionem, aut dilectionem Dei super omnia antè visibilem adventum Spiritus sancti effectum principalem Baptismi, id est, remissionem peccatorum per infusionem gratiæ sanctificantis obtinuisse: ut & hæc locum

Prius tamen justificati per baptismum fluminis.

habeat congruentia superius allegata: quia impossibile est augeri, vel roborari, quod nondum est.

14.  
Ex quo sol-  
vitur aliud  
argumen-  
tum de Ca-  
techume-  
nis, qui  
prius suo  
sanguine,  
quam aqua  
baptizati  
fuerunt

Quibus ex-  
traordinariè  
auxilia ad  
fortiter pu-  
gnandum  
concessa.

Ex quo facile solvitur aliud argumen-  
tum desumptum ab exemplo multorum  
Catechumenorum, qui tantà constantià co-  
ram Tyranno Christi fidem non erubue-  
runt, ut prius suo sanguine, quàm aqua  
baptizarentur.

Vel enim tales per actum amoris Dei  
super omnia, ex quo processit voluntas pro  
fide Christi moriendi, gratiam acceperunt  
regenerantem, & postmodum effe-  
ctum Confirmationis, scilicet robur ad  
protestandam eam fidem, ex gratuita Dei  
voluntate, qui pro se certantibus adest  
auxilijs actualibus necessarijs ad vincen-  
dum.

Aut certè ex speciali Dei benevolen-  
tia præventi fuerunt ejus gratià excitante,  
adjuvante, quin & roborante, ut qui ad-  
huc per peccata à Deo aversi erant, eidem  
gratiæ liberè assentiendo & cooperando  
disponerentur ad regenerantem seu justifi-  
cantem gratiam accipiendam per ipsam  
mortem pro Christo illatam, & accepta-  
tam, saltem ex motivo supernaturali vir-  
tutis spei.

Hoc certum, auxilia actualia, quibus  
homines confortantur & roborantur ad vi-  
riliter pro Christo pugnandum non ita al-  
ligata esse Confirmationi, per quam ex  
opere operato conferuntur, quin per alia  
opera bona, aut extraordinarium Dei favo-  
rem sæpius concedantur.

Itaque ad validè suscipiendam Confir-  
mationem nihil aliud ex parte suscipien-  
tis requiritur, quàm ut sit baptizatus; nihil,  
inquam, positivum; nam negativum  
aliud. Quæris quid illud? Respondeo ca-  
rentia prioris Confirmationis. Et ideo in  
Conclusione addidi illam particulam: *Non  
Confirmatus*; quam explico Conclusione se-  
quenti, quæ talis est:

## CONCLUSIO II.

Sacramentum Confirmationis  
non iteratur.

15.  
De fide est  
Confirmati-  
onis Sa-  
cramentum  
non iterari.  
Trident.

**H**ÆC Conclusio est fidei ex Triden-  
tino sess. 7. de Sacramentis in genere  
can. 9. Vide disp. 1. sect. 4. conclus. 5.  
Eam asserit Doctor Subtilis 4. dist. 7. q. 4.  
ibi: *Respondeo iterari non debet* (Sacramen-  
tum Confirmationis) *ita quòd scienter, quia  
iterans peccat mortaliter: sed nec potest iterari*

sic quòd iteratum habeat propriam efficaciam.  
Ratio principalis est institutio divina, & con-  
gruentia: quia per istud Sacramentum iusti-  
ficatur aliquis in determinato gradu Ecclesiæ, si-  
licet in gradu bellatoris: & Sacramentum iusti-  
ficans in gradu determinato non iteratur, & hoc  
hoc adducitur congruentia, quia imprimi effe-  
ctum indelebilem, scilicet characterem.

Si objicias, morbus contra quem est,  
iteratur: potest enim aliquis post Con-  
firmationem iterum fieri pusillanimus.  
Respondet Doctor supra: *Morbus ut con-  
tra ipsum est hæc medicina non iteratur, si-  
cet aliter.* Etenim per hoc Sacramentum  
non tollitur pusillanimitas in radice, sed  
solum tribuitur jus ad auxilia actualia, qui-  
bus homo possit, si velit, pro toto tem-  
pore vitæ suæ resistere moribus pusillani-  
mitatis, qui occasione mortis, pro fide  
Christi imminenti, solent in ipso exci-  
tari. Non ergo datur Confirmatio ut homo  
non sentiat motus pusillanimitatis, sed ut  
eis non consentiat, quibus tamen consen-  
tire potest, si velit.

Probant aliqui hanc veritatem ex Apo-  
stolo Hebræorum 6. v. 1. & 2. ubi sic scri-  
ptum est: *Quapropter intermittentes incita-  
tionis Christi sermonem, ad perfectiora festi-  
mur, non rursum iacentes fundamentum pe-  
nitentiæ ab operibus mortuis, & fidei ad Deum,  
baptismatum doctrinam, impositionem quoque ma-  
nuum &c. per quam Chrysost. Ansel. & alij  
intelligunt Sacramentum Confirmationis.*

Subjungitur autem v. 4. *Impossibile est  
enim eos, qui semel sunt illuminati (per Sa-  
cramentum Baptismi) gustaverunt etiam de-  
num caleste, & participes facti sunt Spiritus  
sancti (per Confirmationem) gustaverunt  
nihilominus bonum Dei verbum, virtutis se-  
culi venturi, & prolapsi sunt: rursus revertari ad  
penitentiam, id est, recipere fructum pe-  
nitentiæ, qui est remissio peccatorum per  
gratiam sanctificantem, aut ejus augmen-  
tum, rursus suscipiendo Baptismum, aut  
Confirmationem.* Ita exponunt Chryso-  
stomus, Theophylactus, & alij Patres, quamvis non  
desint, ut alibi diximus, qui aliter explicant.

Confirmatur ex Concil. Tarraconensi  
c. 6. (& ponitur de Consec. dist. 5. c.  
8.) ibi: *Vnde visum est nobis eandem Confir-  
mationem, sicut nec Baptisma iterari minime  
debere.* Hinc Gregor. III. Epist. 4. ad Bo-  
nifacium (& refertur eadem dist. c. 9.) *De  
homine, inquit, qui à Pontifice confirmatus fu-  
erit, denno illi talis reiterationis prohibenda est.*  
Rationem congruentiæ assignat Pontif.  
p. 3. c. 1. n. 11. quia Sacramentum hoc de-  
betur per modum consecrationis, scilicet cum  
Christum consecrator, sicut olim Sacerdotes  
& Re-

Sect. 3. De Suscipient. Confirmat. Concl. 2. 491

& Reges ungebantur in lege: natura autem consecrationis reiterationem non admittit.

Hæc ratione utitur Mag. 4. dist. 7. ad probandam initerabilitatem Baptismi, & Ordinationis; quam desumpsit ex D. Aug. lib. 2. contra Epistolam Parmeniani c. 13. ibi: *Utrumque enim Sacramentum est, & quædam consecratione utrumque homini datur, illud cum baptizatur, istud cum ordinatur; adeoque in Catholica (Ecclesia) utrumque non licet iterari.* Subjungit Mag. Quod indubitanter etiam de Confirmatione tenendum est.

Concinit Toletanum VIII. c. 7. *Nequaquam, inquit, aliquando poterit profanari, quod divinâ in visione, simulq; Apostolica traditionis auctoritate sacrum noscitur extitisse (agit contra eos qui metu facris initiati, penitentiâ suscepti statim ducti, pristina pertentabant conjugia) Verum sicut sanctum Chrisma collatum, & altaris honor propter consecrationem (qua per Episcopos tantum exercenda & conferenda sunt) evelli non queunt; ita quoque sacrum decus honorum, quod his compar habetur & socium, quâlibet fuerit occasione perceptum, manebit omnimode inconvulsum.*

Profecdo si Confirmatio ex sua institutione validè iteratur, non possum fatis mirari Ecclesiam numquam illam iterasse. Quæ enim vel apparens ratio privandi fideles semel confirmatos novo fructu tanti Sacramenti, si illius verè capaces sunt? Certè nullam video.

Hinc respondeo ad can. 7. Concilij generalis II. ubi præscribitur reconciliatio quorundam hæreticorum per Sacramentum Confirmationis, sicut etiam fit in pluribus alijs Concilijs, quæ tamen prohibent iterationem hujus Sacramenti; Respondeo, inquam, Concilia illa loqui de hæreticis, qui vel nullo modo fuerant confirmati, puta quia simpliciter rejiciebant hoc Sacramentum, ut constat de Novatianis, quorum expressè meminit Concil. generale; vel Confirmationem acceperant invalidè defectu materiæ, aut formæ competentis: vel certè à ministro inidoneo, simplici videlicet Sacerdote contra expressam prohibitionem Ecclesiæ, quales erant Presbyteri Photiani; quibus Adrianus II. (ut ipsemet testatur in Epistola, quam scripsit ad Ignatium Patriarcham Constantinopolitanum, & habetur in Synodo VIII.) non solum in Bulgarorum terris; sed ubique gentium sacris omnibus interdixerat.

Similis responsio adhibetur Rituali per totam Græciam recepto, in quo decernitur (ut apparet) reiterationio hujus Sacra-

menti in desertoribus Christianismi, si quando ad fidem Catholicam redire contingat. Quod intelligendum existimo de illis tantum, qui ante hæresim, vel tempore ejus non fuerant confirmati.

Aut si omnibus adhibetur unctio, equidem aliquibus non nisi Cæremonialis, de qua fortè loquitur Concil. Arauf. I. c. 2. ubi sic ait: *Hæreticos in mortis discrimine postos, si Catholici esse desiderent, si desit Episcopus, à Presbyteris cum Chrismate & benedictione consignari placet.* Et Innoc. I. Epist. I. c. 6. in quo, ut supra vidimus, statuit, Episcopum posse dare licentiam Presbyteris consignandi Energumenos, si facilè ad se deserti non possint.

Hunc intellectum colligo ex ipsis verbis Euchologij; *Iste talis, qui se ad fidem convertit, preces reconciliatrices septem diebus suscipiat, 8. die abluatur, & e balneo, linteo acinctus unguento ungetur, veluti qui baptizatur, & instar baptizatorum novas vestes induat.*

Hoc autem non est iterare Baptismum, sed meminisse puritatis olim in Baptismo collatæ. Similiter ergo unctio illa non est repetitio Sacramenti Confirmationis; sed repræsentatio ejus, quod prius gestum fuit, ut conversus recorderet se aliquando accepisse speciale robur Spiritus sancti ad fortiter Christi fidem profitendam, magisque animetur ac confirmetur in proposito permanendi immobiliter usque ad tormenta, & mortem ipsam in ejusmodi fidei confessione.

Id ipsum non obscure constat ex precectionibus: nam in 3. oratione ante Unctionem sic habetur: *Illustra Domine ipsius mentem virtute & efficacia Spiritus sancti tui, adeo ut in ipsius animo inclusum signaculum salutaris Baptismatis aut à gratia in flammam spirituales excitatus intelligibiliter accendatur, & quod impressum est ipsi signaculum (scilicet per Baptismum, & Confirmationem) expressius & manifestius appareat.*

Quibus verbis Auctor illius precectionis planè indicat, characterem antea impressum non esse deletum, ut proinde debeat Sacramentum iterari, per quod de novo imprimatur, sed obscuratum peccatis, hoc est, esse characterem nudum sine comite gratia, tam habituali, quàm actuali; quam idcirco rogat Deum velle concedere infideli jam converso, ut per constantem imposterum professionem fidei, exterius appareat verè ante apostasiam insignitum fuisse characterem baptismali, ac confirmatorio, usque modo indelebiter quoad substantiam perseverantibus.

Quidquid sit de mente istius Auctoris (de quo aliqui dubitant an orthodoxus fuerit,

Eodemque modo respondendum ad Rituale per totam Græciam receptum

Vel dicendum quod agat de Unctione Cæremonialis, Aruf. I.

20. Ut colligitur ex ipsis Euchologij verbis.

Hæc autem Unctio non est repetitio, sed tantum Confirmationis representationis.

Ut constat ex precectionibus Unctionis præmitti solentis.

Per quam Magister ex Augutt. probat initerabilitatem Baptismi.

Concordat Concilium Toletan. VIII. cap. 7.

Et praxis Ecclesiæ,

Quæ sine causa non fraudaret fideles isto effectu si forent capaces.

Unde can. 7. Concilij generalis II. loquitur de Hæreticis invalide Confirmatis.

19.

fuert, an verò schismaticus) crimen maximum sit eam præponere auctoritati Ecclesiæ Romanæ, quam hoc Elogio extollit præcipuus Pater, & optimus Doctor D. Aug. contra Epistolam fundamenti c. 5. Ego verò Evangelio non crederem, nisi me Ecclesia Catholica commoveret auctoritas. Tantâ autem evidentiâ Ecclesia Romana, Catholica & Apostolica præsentem conclusionem contestatam reliquit, ut non nisi pervicacia possit adversus illam nervos contentio- nis intendere.

S. August.

Deinde ve-  
rissimile est  
illas Rubri-  
cas de un-  
gendo, non  
esse authen-  
ticas.

22.

Quæ sit po-  
na iteran-  
tium Con-  
firmatio-  
nem?

Iuriffæ non  
faciant jus.

Adedque  
non incur-  
rit poenam  
irregulari-  
tatis,

Ut pote in  
iure non  
expressam,

Neque Epi-  
scopus ite-  
rum Con-  
firmans, ne-  
que susci-  
piens.

Accedit valde verisimile esse Rubricas de unguendo, & abluendo cum additione formæ, à posterioribus Rubricis antiquo rituali insertas, & in eo corruptum: quippe viri græci valde docti asserunt ea omnia, & appendicem formæ in manuscrip- tis Euchologijs minimè haberi. Ita Pontius supra num. 14.

Quæritur autem ulterius quæ sit pœna iterantium illud Sacramentum? Dicunt Canonista (verba sunt Scoti supra q. 5.) sicut dictum est de iteratione Baptismi, quod probant per locum à simili, per illud cap. de Consec. dist. 4. Qui bis. Sed hæc responsio non placet Doct. Subt. adeoque nec nobis placere potest.

Quapropter cum ipso supra dicimus, Quod universaliter nulla pœna Canonica, qua non est inflicta à Papa condente ius, incurritur ipso iure. Nec propter argumenta exponen- tium Canones, sive à simili, sive à contrario sensu, est aliquis tali pœnâ adstrictus: quia pos- sunt exponere ius conditum, non autem conde- dere novum per suas expositiones. Unde Innoc. qui tamen fuit Papa, cum fecisset magnum opus, exponendo ius Canonicum, cum fuisset requi- situs ab alijs, quale robur vellet illum tractatum habere: dixit quod nollet ipsum esse authenticum, sed tantummodo magistratum.

Cum ergo non invenitur in iure Canonico expressè pœna irregularitatis inflicta pro ite- ratione Confirmationis: sequitur quod non in- curratur. Et hoc maxime patet, quia constru- ctiones pœnales sunt restringende, non ampliande: & si voluisset legislator pœnam talem in- fluxisse pro iteratione Confirmationis, sicut Ba- ptismi, potuisset expressisse hic, sicut ibi.

Et confirmatur etiam per caput illud, de Consec. dist. 5. Dicitur, ubi nulla pœna in- fligitur Episcopo iterum Confirmanti: sed nec suscipienti, nisi quod soli Deo sub habitu regu- lari, vel clericali ipsum religiosissimè famulari decretum est. Hic autem inuit non pœnam irregularitatis, sed magis oppositum, puta exercitium officij clericalis. Nam in executione Ordinum, & præcipue in consecratione Eucha- ristia Clericus Deo suo religiosissimè famulatur.

Hæc Scotus. Quibus nihil addendum ju- dico, præter verba illius capitis Distum. 8. de Consec. dist. 5.

Sunt autem hæc: Dicitur est nobis, quod quidam de plebe bis vel ter vel eo amplius, Episcopi ignorantibus tamen ab eisdem Episcopi confirmantur. Unde visum est nobis eandem Confirmationem, sicut nec Baptismum; iterari minimè debere: quia bis vel ter, vel amplius baptizatos, aut confirmatos, non saculo, sed sibi Deo sub habitu regulari vel clericali religiosissi- me famulari decretum est. Ita cum Burchar- do & Ivone refert Gratianus ex Concl. Tarraconensi c. 6. quamquam ibi amplius non inveniantur, sed priora verba usque ad vers. Quia bis, habentur in Concl. Ca- bilonensi 2. c. 27.

Notandum insuper Primò, Concl. Tarraconense, quoniam Provinciale, non obligare omnes, cum minimè constet de uni- versali receptione.

Notandum Secundò, eandem pœnam decerni à Concilio rebaptizatis, & re- confirmatis: adeoque quantum est ex vi hujus statuti rebaptizatum haudquaquam subiacere pœnæ irregularitatis. Ex quo ergo? ex cap. 2. de Apostatis, quod est Alexandri III. Vide disp. 2. sect. 5. concl. 10. Prosequor interim materiam in- ceptam, & dico:

### CONCLUSIO III.

Ut quis licitè Confirmationem suscipiat requiritur, & suffi- cit status gratiæ.

Hæc conclusio nullam patitur difficul- tatem. Nam in primis ad licitam sus- ceptionem Confirmationis per se requiri statum gratiæ, nemo ignorat; quippe quæ ab omnibus agnoscitur & ponitur inter Sa- cramenta vivorum, sic dicta, quod vitam animæ in subiecto præexigant. Dico, per se, quia per accidens potest conferre primam gratiam, ut de omnibus Sacramentis vivo- rum probavimus disp. 1. sect. 5. concl. 5.

Quod autem nihil amplius requiratur, etiam in adultis (nam parvuli nullius al- terius sunt capaces defectu usûs rationis) probatur à simili ex alijs Sacramentis vivo- rum, quæ ex natura rei nullam aliam dif- ficultatem postulant, ut suscipienti confe- rant suum effectum. Lex autem positiva plus aliquid requirens ad effectum Sacra- menti Confirmationis, ubi invenitur?

Dices; in Concilio Aurelianensi c. 3. & relectur



refertur de Consec. dist. 5. c. 6. *Vicium*, inquit, ad Confirmationem veniant perfecte etatis, ut moneantur confessionem facere prius, ut mundi donum sancti Spiritus valeant accipere.

Respondeo Primò; non inveniuntur illa verba in Concilio Aurelianensi, & ideo sunt minoris auctoritatis. Respondeo Secundò, est Concilium Provinciale, quod Ecclesia universalis nondum recepit. Respondeo Tertio, non præcipit confessionem, sed tantum consultit, ut patet ex *ly Moneantur*.

Quemadmodum Concilium Tridentinum sess. 24. de resor. Matr. c. 1. *Coniuges hortatur, ut antequam contrahant, vel saltem triduo ante matrimony consummationem sua peccata diligenter confiteantur, & ad Sanctissimum Eucharijæ Sacramentum pie accedant.*

Equidem non præcipit, juxta communem sententiam; sed æqui bonique consultit, tum ob majorem reverentiam Sacramenti, tum etiam ob majorem utilitatem, id est, ampliore gratiam inde proventuram.

Et quis audeat negare hujusmodi dispositionem utilissimam fore, adeoque merito consulendam etiam in hoc Sacramento? Cæteroguin sicuti ipsum Sacramentum Confirmationis, ut statim dicemus, non est per se necessitatis, sed utilitatis dumtaxat; sic optima dispositio ad illud fructuose recipiendum non præcepti, sed consilij tantummodo esse oportuit.

Sanè praxis Ecclesie modernæ ostendit perfectam ætatem, id est, (secundum Glossam in c. citatum) duodecim annorum, minimè requiri, sicuti nec jejunium. Quis enim credat parvulos, imò & adultos perfectæ ætatis post tempus prandij quando tamen sæpe Episcopi hoc Sacramentum ministrant, esse jejunos?

Confessio quidem ab aliquibus præmittitur, sed ad majorem puritatem & utilitatem, ut dixi, non quia obligat ex præcepto. Sic enim lego in Pontificali Romano Tit. de Confirmandis: *Adulti debent prius peccata confiteri, & postea confirmari, vel saltem peccata, quæ admiserunt, dolent.* Quid clarius?

Sed numquid ipsa Confirmatio obligat ex præcepto?

CONCLUSIO IV.

Per se loquendo nemo obligatur, saltem graviter, ad suscipiendam Confirmationem:

bene per accidens ratione scandalij, aut alterius circumstantiæ, v. g. instante certamine fidei.

Confirmationem non esse medium necessarium ad salutem, disertis verbis asserit Scotus supra q. 2. ibi: *Respondeo, non est simpliciter necessarium (Sacramentum Confirmationis) ad salutem, iuxta illud Mar. ultimo: Qui crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit, & de Consec. dist. 5. Spiritus sanctus, ubi habetur quòd baptizatus per solum Baptismum salvatur.*

Refero verba textus: *Spiritus sanctus, qui super aquas Baptismi salutifero descendit illapsu, in fonte plenitudinem tribuit ad innocentiam; in Confirmatione augmentum præstat ad gratiam.... Et quamvis continuo transituris sufficiant regenerationis beneficia, victuris tamen necessaria sunt Confirmationis auxilia.* Ita Melchiodas Papa in Epist. ad Episcopos Hils. c. 2.

Estque communis sententia tam recentiorum, quam antiquorum Theologorum, fundata in ipsa natura Sacramenti, quòd institutum est non ad conferendam primam gratiam, sed ejus augmentum: notum autem est omnibus, ad salutem sufficere quemlibet gradum gratiæ sanctificantis.

Et quamvis ego tacerem, praxis Ecclesie loqueretur, non ministrantis communiter parvulis hoc Sacramentum ante septennium, etiam in periculo mortis.

Accedit speciale effectum hujus Sacramenti, scilicet robur ad protestandam fidem coram Tyranno, alijs medijs ab adultis posse sperari & obtineri, puta per sacrificia, orationes, aliisque opera bona, utique meritoria vitæ æternæ; quòd magis auxiliorum actualium? Præterquam quòd maximæ parti adultorum nunquam se offerat aliqua occasio defensionis fidei.

Ex hoc discursu colligo nullum extare præceptum naturale per se graviter obligans ad susceptionem hujus Sacramenti. Quòd enim illud esset, nisi præceptum propriæ charitatis, quòd unumquemque obligat ad procuranda sibi media necessaria ad salutem?

Immo nec divinum connaturale gratiæ. Etenim cur magis obliget ex vi suæ institutionis Confirmatio, quam Extrema Unctio, Ordo & Matrimonium? Omnia namque causant ex opere operato augmentum gratiæ sanctificantis, & conferunt auxilia actualia necessaria ad specialem cuiusque

Non confellio.

Trident.

Quæ tamen consultiur, uti initiatu matrimonium.

26. Non requiritur ætas 12. annorum

Neque jejunium.

Pontific. Rom.

27. Confirmatio non est medium necessarium ad salutem.

Scotus.

Est communis sententia,

Et Ecclesie praxis non ministrantis parvulis ante septennium etiam in mortis periculo.

28. Adeoque nõ est lex naturalis per se graviter obligans ad suscipiendû confirmationem;

Imò nec divinum connaturale gratiæ.

que Sacramenti finem obtinendum. Quod autem finis Confirmationis aliquando obliget, quid inde? Per accidens est, & per alia media auxilia illa possunt impetrari.

Libenter admitto potuisse Christum superaddere præceptum positivum, quale superaddidit institutioni Sacramenti Eucharistiæ; sed fecisse, quod potuit facere, unde constat? Verba legis expecto, & statim subscribo. Quærat aliquis diligenter, & cum invenerit, gratissima erit renuntiatio.

Mirum sanè foret, si aliquod ejusmodi esset, Ecclesiam non cogere suos filios ad illius impletionem, sicut ad impletionem præcepti de Baptismo, Pœnitentiâ & Eucharistiâ: nec credendum quod tam facile permitteret aliquem mori sine Sacramento Confirmationis.

29.

Nihilominus contra hanc doctrinam statim objicitur illud Urbani Papæ Epistolâ 1. c. 7. (& habetur de Consec. dist. 5. c. 1.) Omnes fideles per manûs impositionem Episcoporum Spiritum sanctum post Baptismum accipere debent.

Planè debent. Sed attende quod sequitur: *Ve pleni Christiani inveniantur.* Desideras hanc plenitudinem accipere ex opere operato? Debes accipere Spiritum sanctum per manûs impositionem Episcoporum.

Alioquin quæ necessitas operis operati, ubi nulla est necessitas effectûs, vel si aliqua est, ubi effectus potest obtineri ex opere operantis? Utilitatem video; adeoque consultitur Sacramentum, obligationem strictam, saltem sub mortali, in illis verbis non reperio.

Neque in simili locutione D. Cypriani Epistolâ 70. *Vngi, inquit, necesse est eum, qui baptizatus sit, ut accepto Chrismate, id est, unctione, esse unctus Dei, & habere in se gratiam Christi possit.* Hoc est, ut habere possit augmentum gratiæ habitualis, ac virilem quamdam perfectionem seu robur actuale ex opere operato.

Eodem modo explico verba Concilii Aurelianensis c. 3. (ut illa refert ex Buchardo & Ivone Gratianus in suo decreto de Consec. dist. 5. c. 6.) *Et quia nunquam erit Christianus, nisi Confirmatione Episcopali fuerit chrismatus.*

30.

Quidni & ista Concilij Laodicensi can. 48. *Oportet baptizatos post Baptismum sacratissimum Chrisma percipere, & caelestis regni participes fieri. Oportet, inquam, id est, multum conveniens est per Baptismum in Christo regeneratos, per unctionem sacratissimi Chrismatis in Christo perfici & roborari.*

Enim verò Christi nomen ab unctione Chrismatis derivatum esse, docet S. Aug. lib. 17. de civit. c. 16. ibi: *Quis enim laudis est in hac religione, vel tam sancte adversus eius famam longe lateq; diffusam, ut Chrismum à Chrismate, hoc est, ab unctione appellatum esse non noverit?*

Et lib. 20. c. 10. ad illa verba Apoc. 20. v. 6. *Sed erunt Sacerdotes Dei & Christi, & regnabunt cum eo mille annis:* sic inquit: *Non utique de solis Episcopis, & Presbyteris dictum est, qui proprie iam vocantur in Ecclesia Sacerdotes; sed sicut omnes Christianos dicimus propter mysticum Chrisma, sic omnes Sacerdotes, quoniam membra sunt unius Sacerdotis.*

Nota: *Christianos dicimus, id est unctos, propter mysticum Chrisma, id est, Sacramentum Confirmationis, cujus materia est unctio Chrismatis.* Ad quam nominis ethymologiam forsitan alludere voluerunt Pontifices, Patres & Concilia, quando negant eos esse Christianos, vel plene Christianos, qui non accipere hanc unctionem.

Cæterum quod ad rem ipsam attinet, id est, fidem in Christum, & externam ejus professionem, juxta illud Apostoli Rom. 10. v. 9. & 10. *Quia si confitearis in ore tuo Dominum Iesum, & in corde tuo credideris, quod Deus illum suscitavit à mortuis, salvus eris. Corde enim creditur ad iustitiam; ore autem confessio fit ad salutem;* plurimos sine unctione Chrismatis fuisse perfectissimos & plenissimos Christianos, argumento certissimo sunt omnes illi, qui ante realem susceptionem Baptismi, sanguine proprio pro Christi nomine baptizati, & confirmati fuerunt.

Ex his festinè cognoscitur quomodo sint intelligenda verba Melchiadis Papæ in principio conclusionis citata: *At si continuo transieris sufficienti regenerationis beneficia, videtur tamen necessaria sunt Confirmationis auxilia.* Non ait, necessaria est Confirmatio, sed Confirmationis auxilia, quæ aliunde haberi possunt, ut dictum est; quamvis valde congruum sit, & quodammodo necessarium ad melius esse, infallibiliter ea consequi per opus operatum à Christo ad hoc ordinatum.

Idcirco idem Pontifex in eadem Epistola præmittit: *Sed ita coniuncta sunt hæc duo Sacramenta (Baptismus, & Confirmatio) ut ab invicem, nisi morte interveniente, nullatenus possint, potentia concedentia, id est, nullatenus conveniat segregari.*

Addit, *Et unum sine altero perfici non potest: quia Confirmatio, nisi præcesserit Baptismus, non valet: Baptismus autem, nisi ad eum accesserit Confirmatio, caret sua perfectione & complemento extrinsecò.*

Potuit superaddi præceptum positivum.

Si superadditum esset, Ecclesia agnosceret.

Non agnoscerit Urbanus Papa.

Neque S. Cyprianus Epist. 70.

Neque Concilium Aurelianense c. 3.

Neque concilium Laodicensem can. 48.

Christi nomen ab unctione Chrismatis derivatum esse, docet S. Aug. lib. 17. de civit. c. 16. ibi: Quis enim laudis est in hac religione, vel tam sancte adversus eius famam longe lateq; diffusam, ut Chrismum à Chrismate, hoc est, ab unctione appellatum esse non noverit?

Nota: Christianos dicimus, id est unctos, propter mysticum Chrisma, id est, Sacramentum Confirmationis, cujus materia est unctio Chrismatis.

Corde enim creditur ad iustitiam; ore autem confessio fit ad salutem;

Ex his festinè cognoscitur quomodo sint intelligenda verba Melchiadis Papæ in principio conclusionis citata: At si continuo transieris sufficienti regenerationis beneficia, videtur tamen necessaria sunt Confirmationis auxilia.

Non ait, necessaria est Confirmatio, sed Confirmationis auxilia, quæ aliunde haberi possunt, ut dictum est; quamvis valde congruum sit, & quodammodo necessarium ad melius esse, infallibiliter ea consequi per opus operatum à Christo ad hoc ordinatum.

Potent

Secundò. Possent etiam priora verba Pontificis intelligi comparatè, ut tantum velit Confirmationis auxilia magis esse necessaria victuris, quàm morituris. Equidem prior expositio magis placet.

33. Quia in hoc Sacramento ita abundanter subministrantur auxilia gratia. Profectò quoniam hoc Sacramentum facillimum est & præstantissimum, infallibiliter subministrans arma ad pugnandum contra adversarios fidei, ipsa ratio naturalis dicitur quammaximè conveniens esse, hujusmodi armis se induere, si non necessarijs ad vincendum pro hoc tempore, fortè pro futuro.

Videtur esse veniale peccatum, hoc Sacramentum sine causa negligere. Hinc nolo difficilis esse in admittendo peccato aliquo veniali spiritualis cujusdam prodigalitati, quando quis omnimodà opportunitate oblata non vult suscipere hoc Sacramentum; quoniam sine ulla causa privat se ipsum magnis bonis spiritualibus.

Et ideo dixi in conclusione, *Saltem graviter*; quippe facile intercedit venialis negligentia; sicuti quando ex mero tepore omittuntur alia remedia spiritualia v. g. Sacramenta Eucharistiæ, Penitentia, Extremæ Unctionis, etiam tunc quum non sunt absolute necessaria ad salutem ex præcepto divino. Similiter quando alia bona opera non præcepta, ex tædio aliquo rerum spiritualium, temporibus maximè opportunis, negliguntur.

34. Atque de hoc peccato fortè intelligi posset Scotus supra, quando dicit: *Est tamen necessarium* (Sacramentum Confirmationis) *adulto sic, quèd non contemnat, sicut dicitur extra de Sacra Unctione, ubi dicitur in Glosa, quòd non est plenus Christianus, qui contemnit.* Sed hoc in ordinaria Glosa non invenio.

De quo peccato fortè intelligendus est deotus. Pergit Doctor, & respondet ad auctoritatem Urbani: *Quòd loquitur de adulto, qui debet suscipere, id est, non contemnere, & pro tempore congruo suscipere in effectu: iudicaretur enim contemptus, si omnimodà opportunitate oblata non susciperetur.* Non contemptus formalis, qui semper est mortalis, etiam cum actus, qui contemnitur, solum est consilij sed virtualis, id est, maxima negligentia in ijs, quæ ex speciali Dei ordinatione conducunt ad æternam animæ salutem.

Non de cõtempu formali. Cæterùm non semper hujusmodi negligentiam esse formale contemptum, peccatum utique mortale, ostendit communis praxis timoratorum, qui non existimant se peccare mortaliter, tamen ex mero tædio aut torpore negligant receptionem v. g. Eucharistiæ; idque meritò, quia contemptus formalis est actus, quò aliquis despicitur ac vilipenditur, vel quò aliquid fit aut omittitur, ut interna animi vilipensio ostendatur, aut similis apud alios signatur.

Putas autem quòd omnis negligentia Eucharistiæ, Confirmationis &c. sit vilipensio Dei? Noli putare, quia non est sapientis. Quid ergo? Caritas dicitur, hæc ampliora remedia salutis non quidem sub gravi obligatione suscipienda; attamen sub veniali non esse omninò negligenda.

Modò quod attinet ad legem Ecclesiasticam, fuerit olim ea consuetudo, non inficior: & de ea intelligi possunt dicta Patrum, & antiquorum Conciliorum; at hodie eam abolitam esse contrarià consuetudine, docet Layman de hoc Sacramento c. 5. q. 4. Hodie, inquit, cum Episcopi Sacramentum istud alicubi ministrare volunt, admonetur populus, non tamen præcepto strictè imposto, ut qui confirmari non sunt, ad confirmandum accedant, vel adducantur.

Videri potest Catech. Rom. parte 2. de hoc Sacramento q. 13. ubi in fine sic ait: *Communis omnium mater Ecclesia Catholica vehementer optat, ut in ijs, quos per Baptismum regeneravit, Christiani hominis forma perfecte absolvatur: id autem quoniam mystice Unctionis Sacramento efficitur, perspicuum est, eam ad universos fideles aquè pertinere.* In quibus verbis, ut patet, nulla fit mentio strictæ obligationis.

Nihilominus Basilius Pontius parte 5. c. 3. tamen n. 2. admittat aliquod præceptum Ecclesiasticum circa susceptionem Confirmationis olim extitisse, quod nunc contrarià consuetudine cessavit; scilicet suscipiendi Confirmationem simul cum Baptismo; equidem n. 3. docet adhuc extare præceptum Ecclesiasticum de suscipienda Confirmatione, saltem post septennium.

Quam restrictionem addit; quia, ut ait eodem numero, si semel demus divinum præceptum esse de suscipienda Confirmatione, nulla subest ratio ob quam dicamus, determinationem illam (scilicet ad septennium) non habere vim præcepti Ecclesiastici determinantis indeterminatum præceptum. Hæc Ille.

Quæ si vera sunt (quod non credo) quâ ratione excusabimus Episcopos, qui per multos annos in aliquibus locis non confirmant, ubi absque dubio plurimi sunt, qui septennium expleverint? Aut si Prælatos excusamus, quia subditorum est recurrere pro Sacramentis necessarijs, non autem ipsorum quærere subditos, ut Sacramenta ministrarent: damnabimus ergo omnes illos peccari mortalis, qui post septennium non accedunt Diœcesanum in locis remotioribus commo-

Non enim omnis negligentia est Dei vilipensio.

35. Si fuerit obligatio suscipiendi ex consuetudine, illa est abolita. Layman.

Neque Catechism. Rom. obligationis meminit.

36.

Eam admittit Pontius post septennium.

Chilid...

33.

Videtur esse veniale peccatum, hoc Sacramentum sine causa negligere.

Et ideo dixi in conclusione, Saltem graviter;

34.

De quo peccato fortè intelligendus est deotus.

Non de cõtempu formali.

Qui nõ habetur eo ipso quo cit negligentia;

commorantem, & ibidem solum confirmantem? Absit. In inferno nulla est redemptio. Et ideo non sine magno fundamento statui debet mortalis obligatio.

37.

Sed tantum sub veniali.

Optimè, inquis, sed ubi Pontius illam statuit? Non legisti quod ait in fine illius numeri tertij: Hoc tamen (præceptum) credo non obligare sub mortali, sicut neque divinum obligare diximus, excepto articulo instantis occasionis professionis fidei coram Tyranno?

Legi omnino: sed quæso te, præceptum divinum potuit obligare sub mortali? Similiter præceptum Ecclesiasticum? Planè, inquis. Quis ergo revelavit Pontio, quod obligent tantum sub veniali?

Profectò si aliquid probaret Concil. Mediolanense 4. quod Pontius pro sua sententia allegat, non frustra videretur probare obligationem sub mortali. Do verba authentica: *Videant item (Parochi) ne quis eorum, qui sibi in curam traditi sunt, illud (Sacramentum Confirmationis) suscipere negligant.* Prosequitur: *Quare præmoncant, quod etiam Concilij Vormatensis canone sancitum est (quem diu quaesitum non potui invenire) ut quicumque intra Parochia sua fines habitant; neque confirmati adhuc sunt, illud omnes suscipiant, qui etate sunt quæ Episcopus eos duxerit esse debere, qui ad hoc sacramentum tunc accedant.* Ita præfatum Conc. Constit. part. 2. Tit. Quæ pertinent ad Sacramentum Confirmationis. §. 2.

Pro quo allegat Concil. Mediolanense 4. quod magis videtur probare obligationem mortalem;

Et ne aliquis existimaret esse tantum verba admonitoria, & non præceptiva, illi cò subiungitur: *Si quis verò neglexerit, canonis subiaceat disciplinis.* Jam autem non solet lex Ecclesiastica (extra censuras) expressè pœnam decernere pro peccato dumtaxat veniali.

Cum dicat subiacere pœnis Ecclesiasticis, qui neglexerit.

Utrumque ergo sit de mente istius Concilij, sive dixerit punire negligentiam mortalem, id est, formalem contemptum Sacramenti, sive imponere novum præceptum: omnes concedere debemus Concilium Provinciale, quale illud fuit, non obligare universalem Ecclesiam, nisi in quantum ab illa est receptum. Et verò unde constat receptio istius legis? Profectò consuetudo in multis locis declarat contrarium.

Sed illud statutum nõ est ab universali Ecclesia receptum,

38.

Fateor, potuisset Ecclesia statuere, quòd omnis utriusque sexus fidelis paulò post septimum ætatis annum susciperet Sacramentum Confirmationis (sicut statuit quòd semel in anno, ad minùs in Pascha, suscipiat reverenter Sacramentum Eucharistiæ) licet enim non sit Sacramentum necessarium ex præcepto divino, est tamen

valde utile, & non nimium difficile: verum tamen ita statuisse unde probatur?

Dices; quia præscribitur ut ante illud tempus Episcopus non confirmet. Ellet ergo præcipitur fidelibus ut eo tempore suscipiant, qualis consequentia? Quis, ambo, fidelium apprehendit se peccare si ulterius differat etiam ad multos annos? Episcopum ergo concernit hæc determinatio temporis ne debeat, vel possit sine iusta causa ante illam ætatem Sacramentum ministrare.

Præterea tribuit jus omnibus fidelibus post illud tempus Sacramentum ab Episcopo exigendi; adeò ut Episcopus si notabiliter differat sine ratione, communi calculo, peccet mortaliter: quia cum sit Pastor tenetur pacere oves, non solum in his, quæ sunt simpliciter necessario ad salutem, sed etiam in his, quæ à Christo ad singularem subditorum utilitatem sunt instituta; quæ proinde iustè ab omnibus exigi possunt, sicuti Sacramenta Eucharistiæ, Penitentia, & alia, etiam tunc quando exigere non tenentur: præsertim cum hoc Sacramentum semel tantum in vita recipi possit. Perinde autem est sive Episcopus ministrat, per se ipsum, sive per suum Suffraganeum; quippe eadem utilitas ovium. Atque hæc sufficiant de Prima parte conclusionis: enucleemus Secundam.

Omissionem huius Sacramenti aliquando posse esse peccatum mortale ratione scandali quis Theologus potest ambigere? Erit autem dum alteri datur octavo vel formalis contemptus, vel similis omissionis in periculo proximo abnegationis fidei.

At numquid instante certamine fidei semper est periculum proximum deficientis, ita ut homo sine Sacramento non censetur sufficiens?

Respondeo conclusionem nostram hoc non asserere; posset quippe aliquis per revelationem divinam esse certus de constanti fidei professione per auxilia aliunde acquisita, sive per alia bona opera, sive per specialem Dei favorem. Quid igitur?

Dico, quoniam certamen fidei forte est & insuetum, humana imbecillitas frequentissima, actualia auxilia plerumque incerta, merito iudicatur amare periculum (de quo prudenter dubitari potest, an non sit proximum) negandi veram fidem, qui non vult recipere Sacramentum (omni modo opportunitate oblata) quod infallibiliter confert robur & constantiam ad fidem profutendam. Quidni igitur pereat, id est, peccet mortaliter, juxta illud Eccli. 3. v. 27. *Qui amat periculum, in illo peribit?*

De hoc

40. De hoc casu loquitur D. Gregor. lib. 12.

Gregor.

Epistolarum indictione 7. Epist. 31. dicens: Quotiens tam de Baptismo aliquorum, vel Confirmatione, quam de Ecclesiarum consecratione dubitatio habetur, & nec scriptis, nec testibus ratio certa habetur, utrum baptizati, vel confirmati, sive Ecclesia consecrata sunt, ut baptizentur tales, ac confirmentur, atque Ecclesia canonice dedecentur ritè tenere debetis, ne talis dubitatio ruina fidelibus fiat: tempore utique persecutionis, quando ob defectum Sacramenti Confirmationis, carent necessarii fortitudine ad fidem propugnandam, & pro ea moriendum.

Tempore utique persecutionis

De quo potest exponi Sec.

Et fortassis de isto tempore exponi posset Doctor noster supra, inquit: Indicaretur enim contemptus, id est, minor quam par est æstimatio Sacramenti Confirmationis, si omnimodâ opportunitate, tempore persecutionis instante fidei certamine, oblata, non susciperetur.

Indicaretur, inquam, ommissio illa externus contemptus, quamvis forè omittens in animo non contemneret. Talis autem externus contemptus absque dubio est peccatum mortale, sicut patet in eo, qui ex mandato Tyranni comedit carnes in die jejuniis, ut ostendat exterius se non curare legem Pontificiam, quamvis in animo suo optimè de ea sentiat.

41.

Extra illud tempus non est præceptum naturale necessarium,

Alioquin Confirmationem simpliciter non esse necessariam, docet præterea Scotus 4. dist. 17. q. 1. n. 11. ibi: Quia Extrema Unctio est instituta à Christo & Confirmationis Sacramentum, ut dictum est supra, & tamen neutrum est simpliciter necessarium; nec est præceptum (divinum aut naturale) de isto vel illo recipiendo.

Adde, nec Ecclesiasticum: etenim licet passim omnes fideles curent sibi in periculo mortis administrari Sacramentum Extremæ Unctionis; similiter post tempus septennij solliciti sint suscipere Confirmationem; non tamen animo se obligandi (qui necessarius est ut consuetudo statuatur legem) sed propter maximam istorum Sacramentorum utilitatem.

Adde, nec Ecclesiasticum nequidem consuetudine inductum.

Quæ etiam utilitas ratio est, quod ommissio seu recusatio receptionis, nullâ existente rationabili causâ, suspicionem generet in cordibus adstantium hæresis, vel formalis contemptus, aut certè inducat videntes ad indignam æstimationem, adeoque formalem contemptum illorum Sacramentorum, quod non potest non esse grave scandali peccatum: potissimum quando nolumus ea suscipere eò tempore, quò maximè necessaria sunt, sicuti tempore persecutionis Confirmatio, & in periculo

mortis, præsertim hominis alioquin præteritæ malæ vitæ, Extrema Unctio.

Solet hîc ab aliquibus disputari, Primò, an peccet mortaliter qui initiatur Ordinibus sacris, priusquam susceperit Sacramentum Confirmationis? Secundò an peccet mortaliter Episcopus confirmans, vel ordinans cum ipse confirmatus non sit? Responso ad utramque quæstionem erit

CONCLUSIO V.

Qui accipit primam Tonsuram & cæteros Ordines sine Confirmatione non peccat saltem mortaliter. Neque Episcopus confirmans aut ordinans ipse non confirmatus.

Secunda pars conclusionis minorem patitur difficultatem. Congruit quidem institutioni Sacramenti, ut qui confirmatur, ipse confirmatus sit; veluti & qui baptizatur, convenit esse baptizatum, & qui ordinatur, ordinatum: cæterum strictam obligationem, maximè sub peccato mortali, quis hæcenus vel apparenter probavit?

42. Episcopus non confirmatus confirmans aut ordinans non peccat graviter

Enimverò omnes consentiunt potestatem confirmandi nequaquam fundari in caractere confirmatorio, sed in solo Episcopali, ideoque Episcopum non confirmatum validè confirmare. Unde ergo obligatio gravis?

Cum nulli bi talis obligatio legatur.

Ex præcepto, inquit, humano. Sed ubi scripto? Credo foliò fractò, paginâ nullâ, ut communiter dicitur de his, quæ nusquam scripta reperiuntur.

Primæ parti conclusionis obstare videtur Concil. Trid. sess. 23. c. 4. ubi sic ait: Prima Tonsura non initiatur, qui Sacramentum Confirmationis non susceperint, & fidei rudimenta edocti non fuerint, quibus legere & scribere nesciant, & de quibus probabilis coniectura non sit, eos non secularis iudicij fugiendi fraude, sed ut Deo fidelè cultum præstent hoc vitæ genus elegerint.

43. Accipientes primam Tonsuram ante Confirmationem non peccant graviter; Tridem.

Respondet Suarez disp. 38. sect. 1. in fine: ibi non imponitur censura, neque verbum quod rigorosum præceptum indicet: & ideo hujusmodi ommissio non erit peccatum, saltem mortale.

Quia in Trident. non imponitur censura. Suarez.

Quòd non imponatur censura clarum est: quòd autem non contineatur aliud quod verbum significans rigorosum præceptum haud facilè concesserim. Siquidem Clemens V. in Clement. Exivi de paradiso

An non addatur verbum significans rigorosum præceptum dubitatur;

paradiso de verb. signif. enumerat inter præcepta Regulæ nostræ: *Quod Clerici faciant divinum officium: Quod fratres non prædicent in Episcopatu alicuius Episcopi, cum ab eo illis fuerit interdictum; & alia similia, quæ solùm continent verbum imperativum, quale etiam est illud, quod hîc ponitur, scilicet: Non iniuentur.* Quidni ergo & istud æquipolleat verbo præceptivo? Neque enim materia, usus, aut aliæ circumstantiæ contrarium declarant.

Verbum enim imperativum æquivaleret præceptivo

Confirmatur ex ipso Suario lib. 3. de legibus c. 15. n. 8. ibi: Concil. Trident. sess. 13. c. 7. de Sacerdote, qui urgente necessitate absque prævia confessione celebrat cum conscientia peccati mortalis solùm dicit: *Quam primum consueatur*, per quæ sola verba legem obligantem constituit, juxta communem intelligentiam.

Quale est illud, quàm primum consueatur.

Detur ergo Adversarijs, qui pauci sunt, in eo loco Tridentini sess. 23. c. 4. rigorosum præceptum contineri: Dico non tam dirigi ad illos, qui primâ Tonfurâ initiantur, quàm ad Ministrum iniciantem. Unde Episcopus solet de Confirmatione iniciandi inquirere, hîc autem de ea minimè est sollicitus.

44. Deinde verba Trident. potius dirigitur ad iniciantem, quàm ad iniciandum.

Atque ut etiam concerneret iniciandum, sive Tonfurâ, sive etiam cæteris Ordinibus; Unde constat esse præceptum in gravi materia? Etenim character Ordinis, ut omnes supponunt, non dependet essentialiter ex characterè Confirmationis. Ex quo ergo tanta gravitas, ut omisso Confirmationis sit peccatum mortale? Ratio quidem dicitur, prius quempiam adscribendum militiæ, quàm eligendum in ducem; sed cur inversio illius Ordinis accidentaliter, gravis, quando aliunde constat capacitas regendi exercitum?

Atque ut ad hunc dirigerentur nondum iniicerent gravem obligationem,

Sive propter inversionem ordinis,

Dices: quia fraudat Ecclesiam in re gravi; sicut qui initiatur Tonfurâ, & minoribus Ordinibus cum animo retrocedendi ab illis hâc intentione ut gaudeat privilegijs Clericorum, quod Bannez 2. 2. q. 12. a. 1. in 2. diffic. conclus. ultimâ, Aragon, Petrus Ledesma & alij dicunt esse peccatum mortale. Unde simpliciter mihi videtur grave inquit Bas. Pontius parte 5. c. 3. in fine non confirmatum ad statum Clericalem ascendere: Ordinis enim defectus gravis est.

45. Sive propter injuriam Ecclesiæ,

Sed hoc est quod quæritur, & tantâ facilitate, imò majori probabilitate negatur, quàm asseritur. Respondeo ergo, ad æstimandam materiæ quantitatem attendi debet communis hominum instinctus, ac præsertim consensus Doctorum; tum finis legis & proportio materiæ ad eum finem; sæpe enim ratione finis vel aliarum cir-

cumstantiarum materia in se levis efficitur gravis, & è converso materia in se gravis efficitur levis. Jam autem plerique Doctores æstimant inversionem ordinis inter Sacramentum Confirmationis, & Sacramentum Ordinationis esse materiam leviem, tamen ipsa Sacramenta in se sint materia gravis.

Quamobrem conclusionem nostram Diana parte 2. tract. 2. Miscel. resol. 4. vocat vetiorem; quam hoc nostro ævo communiter sequuntur. Ita Sotos, Victoria, Candelabrum aureum, Avila, Suarez, Valentia, Navarrus, Molinæus, Azor, Coninck, Dicastillo, & alij Recentiores.

An autem peccet mortaliter, qui initiatur Tonfurâ & minoribus Ordinibus cum animo retrocedendi ab illis: affirmat Bannez 2. 2. q. 12. art. 1. in 2. diffic. conclus. ultimâ: negat Sanchez lib. 7. de Matrimonio disp. 31. num. 17. quia, inquit, nec finis est mortalis, nec debiti finis perversio culpam mortalem inducit, maximè in his Ordinibus, quos non esse Sacramenta nec gratiam conferre est probabilissimum.

Sanchium sequitur Regius de Sacramentis disp. 20. n. 109. tum quia sententia Bannez nullo jure aut fundamento ininitur. Nam Tridentinum solùm ostendit, quid ipsa decentia, & illius statûs reverentia postulet, quidque fieri desideret, nullis enim vitur verbis præceptivis. Tum etiam quia ex parte Juri repugnat. Nam c. 1. de filijs Presbyterorum in 6. dicitur: *Is qui defectum patitur natalium ex dispensatione Episcopi licet potest ad Ordines promoveri minores: cum tamen Episcopus sciat eum non posse promoveri ad majores.*

Ex quo patet eum nullo modo peccare, qui animo in ijs ministrandi, Ordines minores suscipit, cum animo numquam suscipiendi Majores, aut ducendi uxorem Virginem. Si tamen eos susciperet sine ullo animo inserviendi Ecclesiæ, sed solùm ut privilegijs clericalibus gauderet, esset ali-quod peccatum; quia illa intentio esset inordinata, & contra mentem Ecclesiæ, quæ tali nollet eos ordines conferre, ut patet ex Tridentino.

Sed hæc inordinatio solùm esset venialis, cum nec ulli damnosa sit, nec notabilem illi statui irreverentiam adferat; alijs qui illis ordinibus initiatus, sine ulla iusta causa statum Ecclesiasticum delereret omnino, v. g. ducendo viduam peccaret mortaliter: quod nemo dixerit.

Alia autem est ratio ingredientis Religionem cum animo non perseverandi: quia hic in re gravi decipit Religiosos: tum quia venialis.

Sect. 3. De Suscipient. Confirmat. Concl. 5. 499

quia malâ fide tam diu eorum sumptibus alitur : tum etiam quia interim explorat omnia , quæ in Religione fiunt , quæ sæpe non expedit cognosci ab ijs , qui religiosum animum non habent. Unde omnis Religio existimat sibi à talibus gravem injuriam fieri. Hactenus Regius.

48. Eandem opinionem amplectitur Dicastillo, de Sacramento Ordinis disp. 1. n. 329. Cùm Tridentinum, inquit, nullum præceptum assignet, sed tantùm simplicem monitionem adhibeat, non existimo Episcopum peccare, saltem mortaliter, quamvis ordinet eum, quem prudenter timet habere intentionem ducendi uxorem; nec illum, qui sic tonsuratur, peccare mortaliter. Idemque judicium est de eo, qui initiatur, etiam si de illo suspicio sit, quòd velit Clericus fieri ad declinandum judicium sæculare. Sic ille.

Afferens non esse præceptum in materia gravi

Admittens in levi.

Intelligens utique per præceptum Tridentini, quod negat, præceptum in materia gravi; alioquin sibi ipsi contradiceret, nam in eodem Tomo Tract. 3. de Sacramento Confirmationis n. 100. admittit aliud præceptum Tridentini non suscipiendi Tonsuram ante Confirmationem. Hæc sunt ejus verba: Quæ doctrina (scilicet nullum contineri præceptum in illo loco Tridentini) vera est, si loquantur de peccato gravi: si tamen velint nec venialiter peccare, omnino fallum dicunt; apparet enim non contemnenda inordinatio, non sequendo directionem Tridentini cùm id fieri possit. Ideo non rectè dicitur non esse præceptum id ita faciendi; sed non esse præceptum in materia gravi. Ita Dicastillo.

49.

Scotus.

Equidem per ly *Præceptum* simpliciter positum non inconvenienter intelligitur præceptum in materia gravi juxta Doct. Subtilem 2. dist. 21. n. 3. ibi: *Sed in hoc distinguuntur (peccatum mortale, & veniale) quia peccatum mortale est deordinatio opposita ordinationi, sine qua finis non potest sequi aliquo modo; quæ quidem ordinatio habet præceptum, contra quod deordinatio fit; & ideo omnis deordinatio cadens sub præcepto, averit à fine necessario. Sed alia est ordinatio, quæ potest esse respectu finis sequendi, quæ non est necessaria, sed utilis, quæ non est de præcepto, sed potius de consilio: & deordinatio opposita huic est peccatum veniale, nec facit cadere à fine necessario: sed facit, quòd actus non procedat meliori modo quo potest.*

50. Imò est talis peccator graviter

Utrumque ergo sit de illo, qui initiatur Tonsurâ & minoribus Ordinibus cum animo retrocedendi ab illis, hæc intentione ut gaudeat privilegijs Clericorum; esto peccet, etiam mortaliter (quod non puto)

ergo peccat mortaliter qui initiatur Tonsurâ, vel cæteris Ordinibus ante Confirmationem; nego consequentiam.

Quamquam enim in eodem loco Tridentini; & eisdem verbis utrumque prohibeatur, equidem juxta capacitatem materia: antea autem ostendimus ex communi judicio Doctõrum; & sine legis, præposterum ordinem inter illa duo Sacramenta esse materiam levem; quæ non potest præcipi sub culpa mortali. At verò defectus intentionis statûs Ecclesiastici; ad quem ab Ecclesiâ ordinatur Tonsura, & à Christo minores Ordines, si sint vera Sacramenta, ut puto; quidni posset esse materia gravis?

Quod probè intelligens Petrus Ledesma; tamen in Summa de Sacramento Ordinis post 3. conclusionem §. De la primera (ut refert Pontius supra) agnovisset peccatum mortale in susceptione primæ Tonsuræ animo fugiendi forum: nihilominus in Theol. morali Tract. de eodem Sacramento c. 6. post 3. conclus. ad questionem, utrum si quis prius Ordinis, quàm Confirmationis Sacramentum susciperet, peccaret mortaliter? Dicit Primò; expedit quidem, & conveniens est; prius Confirmationis; quàm Ordinis Sacramentum suscipere: attamen nulla ratio cogit ut credamus esse peccatum mortale hunc ordinem pervertete, nec ideo irregularitas incurritur.

Primam partem antea probaverat ex D. Thom. in supplemento q. 35. a. 4. quia per gratiam; & characterem Confirmationis fidelis magis idoneus redditur ad ministerium Ordinis exercendum.

Secundam verò probat, quia nec ullo juris decreto; nec ex verbis Concilij ullum potest colligi præceptum, quod peccatum mortale arguat; & si naturam horum duorum Sacramentorum diligenter ac seriò attendere velimus; non tantam inter ea dependentiam & conjunctionem deprehendemus; ut grave admodum peccatum incurratur; prius Ordinis, quàm Confirmationis Sacramentum suscipiendo. Hucusque Ledesma.

Hanc ergo sententiam, ne sine causa multiplicentur peccata mortalia, tamquam magis communem & probabiliorem amplectendam judico.

Dico, ne multiplicentur peccata mortalia; nam peccatum veniale agnoscit præfatus Auctor §. Dico 2. & alij communiter. Quia, inquit Ille, ita statuitur in Concil. Trident. & præterea, quia nonnulla videtur esse ordinis perveritas, quando quis prius

R r r 2 Sacramen-

Haud equidem iste qui initiaretur ante Confirmationem;

Quia una est materia gravis, altera levis.

Sic sentit Ledesma;

Quamvis ex D. Thom. doceat esse conveniens quod præmittatur Confirmatio;

Ita

Quod amplectitur Auctor.

Communis sententia agnoscit peccatum veniale;

Sacramentum Ordinis recipit, quàm Confirmationis.

Profectò sola sollicitudo & diligentia Episcoporum, quam solent adhibere in hac causa, seriò inquirendo, num is, quem ordinare intendunt, Sacramento Confirmationis sit initiatus, non parvam nobis adfert suspensionem, saltem venialis obligationis, si non præcepti naturalis, saltem præcepti positivi Ecclesiæ. Proculdubio Ecclesia ad id potuit Episcopos obligare, sicuti obligavit eos ad observantiam rituum, qui solent adhiberi in solemnè administratione hujus, & aliorum Sacramentorum.

An autem obligaverit, quæstio est facti hucusque ut puto satis discussa.

Quantum ad obligationem rituum, Diana parte 7. Tract. 10. resolut. 31. cum alijs, quos citat, docet, Episcopum peccare mortaliter, si ministrat Confirmationem sine Pluviali, Mitra, & Baculo Pastoralì: aut si sacros Ordines conferat cum solis indumentis Missæ: facit enim contra reverentiam debitam Sacramentis in materia gravi; veluti si Sacerdos celebraret sine Manipulo, Stola, & Planeta; vel administraret Sacramentum Baptismi, aut Extremæ Unctionis extra necessitatem sine stola & superpellicio.

Asserit quoque Nugnus, sed nimis rigidè, esse mortale, si Episcopus confirmet extra Ecclesiam. Communis sententia est, tametsi locus Confirmationis, quantum commode fieri potest, debeat esse Ecclesia; simpliciter tamen posse conferri quovis loco decenti; idque quamvis locus foret interdictus, c. Responsò, 43. de sententia excom. ibi: Præterea quasivisti cum Ferrariensis civitas sit interdicto supposita, & ideo sint ibidem (præter Baptisma parvulorum, & penitentias morientium) universa Sacramenta Ecclesiastica interdicta, an liceat tibi baptizatos pueros in frontibus consignare? super quo respondemus, quòd sicut baptizari possunt pueri, sic & baptizari ad Confirmationem in frontibus à te possum sacro Chrismate deliniri. Immo quid obstat quòd minus ob multitudinem quandoque detur sub dio? Sanè nihil.

Prout etiam hodie quovis tempore, & die anni, ante & post prandium licitè ministratur, consuetudine sic declarante, tametsi olim tempus Paschæ, & Pentecostes esset determinatum.

Longum nimis esset cæteras omnes Ceremonias ordine suo prosequi. Videri possunt in Pontificali, & apud Suarium disp. 37. sect. 1. aliisque Auctores, qui latius

illas pertractant. Præcipuam ego arbitror adhibitionem Patrini, de qua quaritur Primò, utrùm Patrinus Confirmationis, debeat esse distinctus à Patrino Baptismi? Secundò, an plures possint adhiberi? Tertiò, utrùm debeat esse confirmatus? Quartò, an possit esse Monachus vel Monialis?

### CONCLUSIO VI.

Patrinus Confirmationis alius sit extra necessitatem à Patrino Baptismi; unus tantum, ilque confirmatus. Potest esse Monachus vel Monialis absque gravi peccato.

**I**N Sacramento Confirmationis adhibendum esse Patrinum, qui confirmatum teneat, nemo dubitat; & quamvis lex scripta non inveniretur (que tamen multiplex est, ut patet ex dicendis) universalis consuetudo pro lege agnosci deberet, quæ etiam communi calculo obligat sub mortali.

Hujus consuetudinis meminit Iginus Papa, & refertur de Consec. dist. 4. c. 100. In Catechismo, & in Baptismo, & in Confirmatione unus Patrinus fieri potest, si necessitas cogat. Non est tamen consuetudo Romana: sed per singulos singuli recipiunt.

Et hæc sit probatio primæ partis Conclusionis: secus tamen faciens non peccaret mortaliter, ut respondet Bartholomæus ab Angelo in Exam. confess. dial. 3. §. 45. apud Dian. parte 3. Tract. 4. resolut. 21. Imò putat Sylvester verbo Confirmatio, consuetudinem jam contrarium obtinere.

Secunda pars conclusionis colligitur ex decreto Leonis Papæ (& ponitur de Consec. dist. 4. c. 101.) Non plures, inquit, ad suscipiendum de Baptismo infantem accedant quam unus, sive vir sive mulier. In Confirmatione quoque idipsum fiat.

Idem habetur cap. ultimo de cognat. spirit. in 6. ibi: Quamvis non plures quam unus vir, vel una mulier accedere debeant ad suscipiendum de Baptismo infantem &c. De Confirmatione insuper quantum ad hoc, idem iudicium est habendum.

Licet autem hæc decreta revocata sint

Diana docet Episcopum peccare mortaliter, si confirmet sine Pluviali, Mitra, & Baculo Pastoralì.

53. An etiam si confirmet extra Ecclesiam?

Communis sententia, asserit sufficere quemvis locum decentem, esto foret interdictus.

Cap. 43. de Sentent. excom.

Licet aliquando confirmare sub dio.

54. Item quovis tempore & die anni, ante & post prandium.



Tridentinū non revocavit decreta antiqua concernentia confirmationem.

Unde si plures teneant, omnes valide suscipiant, contrahuntque cognationem.

57. Opposita sententia est probabilis. Sanchez.

58.

sint per Tridentinum sess. 24. can. 2. de refor. quantum ad Baptismum, concedens ut unus & una baptismum de Baptismo suscipiant; id tamen sine fundamento extenditur ad Sacramentum Confirmationis, quandoquidem de illo quantum ad hoc nullam faciat mentionem; sicut facit dum restringit cognationem spiritualem ad susceptorem, susceptum, & parentes. Quare manet jus vetus, cujus correctio sine gravi fundamento non est admittenda. Ita docent Præpositus, Averla, Barbola & alij apud Dian. parte 10. tract. 16. Resol. 90.

Per consequens si plures de facto teneant confirmatum, omnes valide suscipiunt, & contrahunt cognationem, ut habetur c. ultimo citato ibi: Si tamen plures accesserint, spiritualis cognatio inde contrahitur &c. tamen si quoad Baptismum, specialiter ordinet Trident. supra, quod non contrahant, qui ultra designatos tenent.

Hæc tamen non ita certa sunt, quin opposita sententia sit probabilis, quam cum alijs à se citatis docet Sanchez lib. 7. de Matr. disp. 57. n. 9. ubi sic ait: Existimo idem omnino voluisse Trident. quoad omnia statuere in Patrimo Confirmationis; nempe posse adhiberi duos Patrimos diversi sexus ac nullum alium tangentem; præter Patrimos designatos, hanc cognationem contrahere. Ducor, quod clara mens Tridentini fuerit, eodem modo utramque cognationem restringere, ut constat ex præmio, ubi declarat velle se impedimentum cognationis restringere. Constat etiam ex fine, ubi cognationem ortam ex Confirmatione ad easdem prorsus personas restringit, ad quas restrinxerat cognationem ortam ex Baptismo. Hæc ille. Restringit omnino, idque his verbis: Ea quoque cognatio, qua ex Confirmatione contrahitur, confirmantem & confirmatum, illiusque patrem & matrem, ac tenentem non egrediatur. Tenentem, inquam, non, Tenentes, prout loquitur de Patrimis Baptismi, ibi: Inter quos, ac baptismatum ipsum &c.

Et verò quæ ista consequentia: Restringit ad easdem personas, ergo extendit ad easdem personas? Vel ex solo usu Ecclesiæ liquet non extendisse; quippe quæ non soleat umquam ad Confirmationem admittere unum & unam, sicuti tamen passim in Baptismo adhibentur, sed unum tantum ad suscipiendum masculinum; & unam ad tenendam feminam, ut præscribitur in Pontificali Romano.

Equidem si femina susciperet virum,

non credo fore peccatum, saltem mortale; fortè nullum; nam verba Pontificalis non indicant rigorosum præceptum; sed solum indicant quid sit decentius fieri: sic enim loquitur: Adultis verò seu alij maiores ponant pedem suum supra pedem dextrum Patrim sui. Et ideo neque masculi feminis Patrim, neque femina masculis Matrime esse debent. Utique quia illa superpositio pedis magis convenit adultis ejusdem sexus, quam diversi.

Ibidem præscribitur, ut nullus præsentet nisi unum, aut duos, non plures: sed usus docet contrarium.

Omnes fatentur non confirmatum, illi- cõtè hoc munus obire. Quid enim aliud significent hæc verba desumpta ex Concil. Mogantino (& referuntur de Consec. dist. 4. c. 102.) In Baptismate, vel in Chrismate non potest alium suscipere in silvolum, qui non est ipse baptizatus, vel confirmatus?

Quæ ab universali Ecclesia sunt recepta, ut patet ex Pontificali Romano ibi: Nullus qui non sit confirmatus, potest esse in Confirmatione Patrimus. Et ex concordi judicio Doctorum; qui etiam communis asserunt hujusmodi susceptionem esse invalidam, nisi enim verba textus non sint clarè irritantia, ut ex alibi dictis constat, usu tamen potuerunt eo sensu recipi, & manere recepta.

Sed an in tali casu, inquit Diana parte 3. Tract. 4. Resol. 21. susceptor non confirmatus, licet non contrahat affinitatem, peccet mortaliter? Affirmativè respondent Nugnus, Suarez & Sylvius in 3. parte q. 72. art. 10. sed contrariam sententiam probabilem esse ex ipsis etiam deducitur, ut legenti patebit. Ita Diana.

Legi Suarium, qui sic ait: D. Tho. hæc dicens non confirmatum non debere esse Confirmationis Patrimum, significat non esse grave seu mortale peccatum; probabile tamen est ex suo genere esse mortale, quia hæc Cæremonia est gravis, & recepta ab Ecclesia: unde sicut illam omnino omittere ex suo genere est grave peccatum, ita etiam eam irritam facere. Hæc Suarez.

Sed quomodo ex ipso deduci queat contrariam sententiam esse probabilem, non video. Fateor, D. Tho. dicit: Non debet alium ad Confirmationem tenere, qui nondum est confirmatus: sed numquid inde benè inferitur, ergo non confirmatus invalidè tenens, peccat solum venialiter? An fortè quia Doctor Angelicus non expref- sit malitiam mortalem, sed malitiam in genere,

Femina suscipiens virum, non committit peccatum mortale. Ponsic. Rem.

Imò fortè nullum.

59. Non confirmatus, illicet iudicet hoc munus, Conc. Mogant.

Pontific. Rom.

Fortè etiam invalide.

60. An peccet mortaliter?

Affirmat Suarez cum alijs.

genere, ideo solum committitur venialis? Quid si existimaverit huiusmodi susceptionem valere (quippe multa fieri non debent, quae tamen facta tenent) & idcirco solum peccari venialiter? Num inde probabiliter deducitur: ergo etiam solum leviter peccatur, ex hypothese, quod susceptione sit invalida? Certè firmiorem deductionem desidero, antequam ausim iudicare hanc sententiam esse probabilem.

61.  
Mendicantes possunt esse Patrini

Venio ad ultimam partem, quae agit de Monachis, & Monialibus. Et quidem Mendicantes posse esse Patrinos ostendimus disp. praeced. sect. 6. conclus. 4. & docet Diana supra, quod facilius, inquit Dicastillo hic n. 145. crediderim de Confirmatione, quia non est obligatio instruendi; prout notat Henriquez lib. 3. c. 2. n. 3. quia id nullo jure invenitur statutum.

Pontific. Rem.

Sed contrarium apparet ex Pontificali Rom. ubi Tit. de Confirmatione in fine sic lego: *Expedita itaque Confirmatione Pontifex sedens, accepta Mitra, Patris, & Matris annuntiat, quod instruat filios suos bonis moribus, quod fugiant mala, & faciant bona, & doceant eos: Credo in Deum, & Pater noster, & Ave Maria, quoniam ad hoc sunt obligati.*

Patrini obligantur ad Instructionem;

Ex eodem arbitror jure, ex quo ad illud obligantur Patrini, & Matrinæ Baptismi, quod usus extendit ad Patrinos & Matrinæ Confirmationis. Attamen hæc obligatio rata est; etenim vel est adultus, qui confirmatur, & praesumitur in his utrumque instructus, vel est parvulus, & susceptor Baptismi tamquam primarius & principalis tenetur instruere.

Quae tamen obligatio rata est.

Ut ut sit de obligatione instruendi, si propter illam Mendicantes non excluduntur à munere susceptionis in Baptismo, quo jure rejicientur ab eodem munere in Confirmatione?

62.  
Quintanadveñas docet Monachos & Sanctimoniales posse esse patrinos in baptismo sine gravi peccato;

Imò (teste Diana parte 9. tract. 6. resol. 32.) & Monachos & Sanctimoniales posse esse Patrinos in Baptismo, saltem sine gravi peccato, docet Quintanadveñas in Theol. morali Tomo. 1. Tract. 1. singular. ultim. per totum.

Probat; quia si ob aliquam causam Religiosis non liceret hoc munus, esset propter prohibitiones relatas praecedenti disp. sect. 6. conclus. 4. sed hæc non obstant; ergo &c. Major est certa, cum nullam malitiam, nec indecentiam intrinsicam afferat hic actus. Minor probatur; quia prohibitio in cap. *Non licet*, sicut & aliæ juri non inferat, eam auctoritatem aut

Quia nullum jus inhibens,

vim præceptivam solum habent in decreto canonico quam extra illud, ut de omnibus sapienter probat Joannes Antonius, Ecclesiae Mediolanensis Praepositus proem. Decr. F. 7. pag. 1. Cum igitur hæc habeatur ex Concil. Antiodorensi, quod est Dioecesanum dumtaxat, nec à Papa approbatum, non potest omnes obligare.

Et licet generalis Concilij esset, culpam gravem non induceret ex verbo, *Non licet*, cum sapius cum illo sine ea prohibitiones similes inveniamus. Sic in eodem Concilio can. 15. *Non licet mortuum super mortuum mitti* Et can. 18. *Non licet Presbyter, aut Diacono aut Subdiacono... in Ecclesia dum Missa dicuntur, stare.*

Præterquam quod licet ex utroque capite graviter hæc prohibitio olim obligaret, modò autem non ita. Quia causa illius fuit, ut verbis Eman. Roderici to. 1. qq. Reg. q. 31. a. 1. utar, quam tangit quædam Glossa cap. *Monachi*, 104. de Consec. dist. 1. Verb. *Nec osculentur*, scilicet ne osculentur feminas, in quibus tangitur, ut inquit Glossa, consuetudo aliquorum locorum, in quibus compadres osculabantur commatres. Propter quam consuetudinem decreverunt Concilium & Pontifices, ne Monachi compadres fierent, ne hæc occasione inter fratres, vel de fratribus scandalum haberetur.

Et Seraphicus Pater noster Franciscus castitatis summæ amator, propter eandem fortè aliquarum provinciarum consuetudinem, sicut in Reg. c. 11. prohibuit suis fratribus suspecta consortia virorum seu mulierum: ita etiam prohibuit eisdem fieri compadres virorum vel mulierum, cujus præcepti causam adducit, dicens, *Ne fortè scilicet, inter fratres vel de fratribus scandalum oriat, alludens fortè ad consuetudinem osculandi commatres. Sic Ille.*

Cum ergo jam hæc consuetudo cessaverit, ob quam hæc lex prohibitiva emerit, lex etiam cessavit: nam legis ratione cessante, cessat quoque ejus dispositio.

Alias etiam rationes, inquit Diana supra, adducit Quintanadveñas, & tandem sic concludit. Igitur cum ex dictis vel nullam, vel levissimam culpam committant Religiosi, etiam ex ordine Monachali de sacro fonte (eodem, & fortè major est ratio de sacro Chrismate) instructi suscipientes, etiam sine causa; si hæc addit, à veniali etiam culpa liberantur, sicut

**Sect. 3. De Suscipient. Confirmat. Concl. 6. 503**

sicut qui ex causa officij divini tempus & horas anteponeat, vel postponeret: vel orationes ante Sacrificium, vel post illud, juxta Missalis Rubricas dicendas, omittet, nullum committeret peccatum, licet sine illa veniale foret.

Causa autem sufficiens esset petitio, aut devotio baptizandi, ob virtutem ac egregiam Religiosi famam, patriæ usus, sumptuum excusatio, aliumve non ita commodè invenire Patrum prole dignum, aut ad id munus nolle alium infantis baptizandi parentes adstringere, vel quid simile nomini consonum, quamvis grave non videatur.

Facultas Ordinarij, licet necessaria non sit, nec Prælati regularis, nisi in Religione, prohibito vigeat: exposci tamen consulam, ne Parocho aliquod nocumentum emergat, cui in Rituali, ac sæpe ex suæ diocesi Synodo indicitur, ne Religiosos ad hoc munus admittat; hæcque liberaliter absque ullo scrupulo etiam levissima ex causa Ordinarij ac Prælati concedere possunt. Ita hic Auctor. Verè an falsò judicent prudentes.

65. Quod me attinet, quæ Baptismatis, eadem est ratio Confirmationis, & fortè major: Nam Can. Concilij Antisiodorensis non loquitur expressè nisi de Baptismo. Liber autem Capitulorum, ex quo desumitur cap. *Monachi*, quod videtur generaliter loqui, nescio cujus sit auctoritatis: hoc certum est non obligare universam Ecclesiam, nisi usu ita sit receptum; prout etiam recipi potuit Canon Concilij Antisiodorensis: sicut aliqua impedimenta Matrimonij universalis sunt, etsi primò in specialibus Concilijs statuta, Ecclesiâ acceptante per usum. Ex quo patet responsio ad primum fundamentum Quintanadvènas.

66. Ad secundum dico; *ly Non licet*, aliquando gravem, aliquando levem inducere obligationem secundum capacitatem materiæ, quæ prohibetur. Enimverò materia levis sub culpa mortali præcipi non potest: materia autem gravis licet juxta communioris sententiam possit præcipi sub culpa veniali, id tamen non præsumitur factum, nisi declaret legislator.

Nonne in Concilio præallegato can. 16. dicitur: *Non licet die dominico boves ungere, vel alia opera servilia exercere?* Et can. 19. *Non licet Presbytero... post acceptum cibum, vel poculum missas tractare?* Et plura similia solùm prohibentur per verbum, *Non licet*:

quæ tamen propterea nemo dixerit solùm esse venialia.

Ipsa ergo susceptio consideranda est; & quidem si valida est (quod puto) non satis apparet ex quo graviter sit illicita, præsertim in Confirmatione, cùm illa rarissimè requirat instructionem, quæ tamen partialis causa fuit prohibitionis, teste Rod. supra ibi: Quia suscipiendo baptizatum virtualiter fide jubet (Susceptor) & promittit se habiturum curam salutis spiritualis illius.

Atque hinc in citatis decretis cautum est ut hic susceptor idoneus sit atque expeditus ad exercendum munus, ad quod assumitur. Unde cùm hæc cura & sollicitudo non possit expediri à Monachis, ideo ultra rationem supradictam (scilicet, ne osculetur commatres) prohibita ipsis fuit talis susceptio. Hæc Rod.

Quæ si bene considerasset Quintanadvènas ex cessatione consuetudinis osculandi, non statim conclusisset cessationem legis: quippe partialis illa ratio sufficiens erat ad justitiam illius prohibitionis.

Quia tamen solitudo Monachorum jam regulariter non est tanta, ex hac parte saltem levior fieri potuit obligatio. Per consequens ubi illa solitaria vita omnino tollitur, veluti in Episcopis & Cardinalibus ex Monachis assumptis, etiam omnino extinguitur obligatio non suscipiendi.

Porro quod spectat ad causas justas, quæ excusant totaliter à peccato, si veræ sint, quas assignat Quintanadvènas, vix reperio casum, in quo susceptio erit illicita. Interim judicium sit penes prudentem Lectorem, consideratis omnibus circumstantijs, ac præsertim universali consuetudine, quæ est optima legum interpretis.

Et quoniam aliæ difficultates de hoc Sacramento non succurrunt pono calammum, ac finem impono primæ Partis, in qua si quid ritè & rectè dictum fuerit, soli Deo laus, honor & gloria, si quid perperam imbecillati ac tenuitati ingenij mei tribuatur. Omnia verò iterùm subjicio correctioni Sanctæ, Catholicæ, Apostolicæ, Romanæ Ecclesiæ.

Et sic proceditur ad tertium Sacramentum, ut renati ex aqua & Spiritu sancto, & corroborati per Spiritum in interiore hominem, nutriantur divinâ Eucha-

67.

Susceptio in Confirmatione si valida, non est graviter illicita.

Cùm raro requirat instructionem,

Et quia solitudo Monachorum jam regulariter non est tanta, hinc levior fieri potuit obligatio.

Qualis est petitio, aut devotio baptizandi.

Colligitur ex jure positivo.

Eucharistiæ alimoniâ; quod tunc fiet quando magnâ reverentiâ & sanctitate ad eam percipiendam accesserint. Sed quomodo accedent nisi sanctitatem & divinitatem cælestis hujus alimoniæ probè cognoverint? Quomodo autem agnoscant sine prædicante? Et verò quis dig-

nè poterit prædicare? Ecce nescio loqui, quia puer ego sum. Et ideo non meis meritis, sed gratiâ ejus, qui linguas infantium fecit disertas, universâ quæcumque mandaverit Dominus, loquar. Incipiam & complebo.

---

AD MAJOREM DEI,  
DEIPARÆ IMMACULATE CONCEPTÆ  
AC SERAPHICI PATRIS NOSTRI  
FRANCISCI  
GLORIAM.

---



INDEX